

af udvalget) kan ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse og anfører i øvrigt, at det er af den opfattelse, at en storkonflikt vil være ulykkelig for det danske samfund. Den vil ramme en række livsvigtige funktioner og standse produktion og beskæftigelse for en kortere eller længere periode. Det af regeringen fremsatte lovforslag betyder imidlertid, at det ganske vist vil forhindre konflikten i at bryde ud, men det vil medføre, at den nødvendige indkomspolitik i realiteten er opgivet. En lovfæstelse af det forkastede mæglingsforslag vil indebære, at de aftalte rammer for de kommende 2 års udvikling i lønomkostningerne sprænges. En række virksomheder og erhverv vil blive påført alvorlige omkostningsproblemer udover dem, som de i forvejen må kæmpe imod.

Mindretallet nærer særlig bekymring for, at mæglingsforslagets garantibetaling på 29 kroner er timen, tillagt de sociale ydelser, vil føre til en stigning i den store ledighed blandt unge.

Folketinget er nu bragt i den urimelige situation, at betingelsen for at hindre en storkonflikt i at bryde ud bliver, at der lægges op til en yderligere svækkelse af erhvervenes konkurrenceevne. Resultatet heraf vil blive større arbejdsløshed, hurtigere voksende udlandsgæld og behov for nye alvorlige økonomiske indgreb om blot nogle få måneder.

Efter mindretallets opfattelse er dette en kortsigtet politik, som blot indebærer, at landet skubber problemerne foran sig måned for måned med det resultat, at de bliver større og større og til sidst vil kræve indgreb og foranstaltninger, som kunne have været undgået. En sådan kortsigtet politik kan mindretallet ikke tage medansvar for og må i konsekvens heraf også afstå fra at medvirke til mæglingsforslagets ophøjelse til lov.

Såfremt et flertal gennemfører lovforslaget, finder mindretallet dog, at det ville have været rimeligt, at også andre vigtige overenskomstråder end dem, der er omfattet af mæglingsforslaget, bør inddrages i lovgivningen, således at den tilsigtede ro på arbejdsmarkedet sikres fuldt ud.

Mindretallet har endvidere den opfattelse, at det er urimeligt, at man endnu en gang udskyder løsningen af problemerne omkring den procentvise dyrtidsregulering, som inde-

bærer, at der stadig er betydelige grupper, som i modsætning til alle andre får dyrtidsportioner, der langt overstiger 60 øre i timen. Dermed har man sat sig ud over det pålæg, der blev givet i loven om forlængelse af de kollektive overenskomster i 1975. For at sikre, at dette problem nu løses, har mindretallet derfor stillet ændringsforslag, som vil medføre, at der inden overenskomstperiodens udløb er tilvejebragt en tilfredsstillende ordning af problemet, således at denne kan træde i kraft ved næste overenskomstperiodes begyndelse.

Et tredje mindretal (socialistisk folkepartis medlem af udvalget) kan ikke medvirke til gennemførelse af det fremsatte forslag. Vi har fra starten vendt os imod den del af augustforliget, som indebar et faktisk indgreb over for lønmodtagerorganisationernes ret til selv at løse overenskomsterne med arbejdsgiverne.

Mindretallet har derfor siden augustforligets fremkomst, og igennem hele overenskomstforhandlingernes forløb, anset det for givet, at et mæglingsforslag måtte holde sig inden for den indkomstramme, som augustforliget havde henstillet til. Dette så meget mere som begge parter på arbejdsmarkedet havde erklæret, at de ville forhandle inden for disse rammer.

Med fremsættelse af dette lovforslag er augustforliget vendt tilbage til folketinget, og vi anser det for augustforligspartiernes egen opgave at fuldbyrde deres politiske indgreb over for arbejdsmarkedets parter.

Mindretallet har ikke ændret standpunkt til augustforliget og vil derfor anbefale, at folketinget *forkaster* forslaget og lader den konflikt, som Dansk Arbejdsgiverforening har fremtvunget, træde i kraft efter de var-slede regler.

Et fjerde mindretal (Danmarks retsforbunds medlem af udvalget) konstaterer, at en del livsvigtige samfundsfunktioner i praksis er undtaget fra arbejds konflikten gennem de implicerede parter egen foranstaltning. Der foreligger følgende ingen absolut nødvendighed af hurtige indgreb. I det omfang der skulle være andre egentligt livsvigtige samfundsfunktioner, der måtte blive truet gennem arbejds konflikten, vil regering og folke-ting kunne gribe ind ved særlig lov.